

حضرت آیت‌الله جنتی «دامت برکاته»

دبیر محترم شورای نگهبان

سلام علیکم

بدینوسیله گزارش جلسه پانصد و نود و یکم مجمع مشورتی فقهی شورای محترم نگهبان مورخ ۱۳۹۱/۳/۲۰ مشتمل بر ادامه رسیدگی به لایحه آیین دادرسی کیفری و دو نامه دیوان عدالت اداری ارائه شده به شرح ذیل تقدیم می‌گردد:

دستور اول: ادامه رسیدگی به لایحه آیین دادرسی کیفری مصوب کمیسیون حقوقی و قضائی مجلس شورای اسلامی اعاده شده از سوی شورای محترم نگهبان. (از ماده ۱۹۳ به بعد)

بررسی: تا آخر این لایحه رسیدگی شد و با عنایت به اصلاحات به عمل آمده، ایرادات شورای محترم نگهبان بر طرف شده است تنها در مورد ایراد شماره ۵۸ آن شورا بر قسمت اخیر ماده ۴۸۲ با اصلاح بعمل آمده اگر چه ایراد شورای محترم نگهبان برطرف شده است اما اگر دادگاه جدید نیز به همان رأیی که دادگاه اول حکم کرده است حکم کند این حکم نیز خلاف بین شرع است و باید مجدداً نقض گردد. لازم به تذکر است که می‌بایست شورای محترم نگهبان به وعده‌ای که در آخر مرقوم داشته است «که متعاقباً ایرادات و ابهامات دیگر لایحه را اعلام می‌کند» عمل فرماید.

دستور دوم: رسیدگی به شکایت آقای ولی علی عباسی پور که از دیوان عدالت اداری فرستاده شده مبتنی بر ادعای خلاف شرع بودن اخذ مبالغی توسط وزارت بهداشت و درمان و آموزش پزشکی و نیز خلاف شرع و غیرممکن بودن عمل به بعضی دستورات دیگر آن وزارتخانه که در مصوبه سال ۱۳۸۵ آن وزارتخانه آمده است.

بررسی: روی فرض اینکه وزارتخانه مذکور حق جعل واریز مبالغی به حساب خود و نیز حق تصویب دستورالعمل دارد نه واریز مبالغ یاد شده و نه مقررات دیگر، هیچ‌کدام خلاف شرع نمی‌باشد.

دستور سوم: بررسی شکایت آقای جهانگیر امیرحسینی به دیوان عدالت اداری مبتنی بر خلاف شرع دانستن ماده ۲ آیین‌نامه اجرائی مصوب هیأت وزیران در رابطه با قانون ابطال اسناد و فروش رقبات و اراضی موقوفه در سال‌های مختلف.

بررسی: اساس ایراد شاکی اینست که سه نفر کارشناس و یا فقیه مذکور در ماده مزبور را قاضی دانسته و چون آنان حق قضاء ندارند نظر آنان را خلاف اصل ۵۷ قانون اساسی و خلاف قواعد متعدد شرعی: «قاعده تسلیط، قاعده ید، قاعده اعتبار امارات، اصل استصحاب و قاعده لاضرر» بر شمرده است. در صورتی که آنان قاضی نیستند و صرفاً با توجه به مستندات که ذکر شده اعلام نظر می‌کنند و این اعلام نظر خلاف شرع نیست. اما در عین حال باید گفت - اگر چه ایراد شاکی وارد نیست - اما ماده ۲ مزبور به متنی که در سال ۱۳۶۳ به تصویب هیأت وزیران رسیده است چون ملاک عمل را نظر دادگاه قرار داده است خلاف شرع نیست و ممکن است متن جدید آن را که در سال ۱۳۸۰ تصویب کرده‌اند و در پایان آن آمده است: «در هر صورت این تصمیم قابل اعتراض در مراجع صالح قضائی خواهد بود» بدون ایراد بر شمرده اما متأسفانه در سال ۱۳۸۱ این قسمت اخیر را حذف کرده‌اند و قهراً مفاد ماده را قطعی دانسته و مانع رجوع شخص متصرفی که به نظر ابراز شده معترض است به دادگاه شده‌اند و این امر خلاف شرع و خلاف اصل قانون اساسی است هر سه متن یاد شده در مجموعه قانون اوقاف بترتیب در صفحه ۱۱۲ و ۱۳۳ و ۱۳۸ موجود است.